

BORBÉLY ANDRÁS

Korszak

*Tört fény, repednek üvegek, testek
zuhannak a szétszórt törmelékbe.
Szemed helyén kavicsok ragyognak.*

*Nem a pára, képek zúzódása,
mintha üstökös csapódna szembe.*

*Megalvad a nyelv, rögökben szárad,
tőkén rohad a szőlőfürt, aszat.
A fény végén az alagutat látod?*

*Tekintetük lábuk elé ejtik
gyermek, fülükből vér szivárog.*

Otthon

*Mert időközben fölverte a gyom is,
a ház helyét a vadnövény mutatja,
mint ismerős szó másnyelvű szövegben.*

*A költemény, amelyhez visszatálasz,
nem emlék már, de kitartó maradás,*

*hol fölremlenek egykori csapások,
ösvények a házak, kertek mögött,
amikre már senki nem emlékszik.*

*Indulsz újra. S a régi út nem tudod,
létezett-e, vagy mindent csak álmodtál.*

Szerelmes Vers

*túzliliom, kardvirág,
húrok közt vergődő galamb*

*könnyek, rohansz
a mélyülő utcazajban,
senki sem követ, s ha követne is*

*oly közel, hogy
a szó sem érzékeli,
világzaj, jégvirág
szemedben*

*szavak és képek
íme, kivérzenek*

Pláza

*A háttér eltűnőben, fölfedett lett
aranyalapja a csupasz időnek.*

*Örök fűtés: a műszív is doboghat,
míg csobog a víz, elfogulatlanul.*